

L'òrra bèstia de la coeta verda

Numéro d'inventaire COMDT : 2041-11

Transcription :

italique : mots approximatifs / français

[...] : mots inaudibles

[xxx] : bruits extérieurs

- *L'òrra bèstia ?*

- L'òrra bèstia. De la coeta verda, *de la queue verte*.

Alara un còp i aviá un òme, èra paure. S'èra maridat e sabiá pas ont menar la femna, qu'aviá pas d'ostal ni res. En se passejant, rencontrèt un òme *bien* vestit, galhard, que li diguèt :

- Se vòls, ieu te farai un ostal e l'auràs fach per deman. Mès dins trente ans, vendrai e te pausarai tres questions. Se sabes pas i respondre te prendrai. E se sabes, l'ostal serà tieu.

Alara lo tipe reflechissèt, puèi diguèt :

- Trente ans aquò's luènh, aquela afaire.

- Òc ben, vòli ben.

- E ben bòn.

L'ostal se bastiguèt e i amenèt sa femna. La femna trobèt aquò un pauc dròle per çò que sabiá que l'òme aviá pas d'argent. Mès enfin aviá l'ostal. Demandèt pas res. E, les trente ans passèron, e passèron viste. E ela vegèt que son òme manjava pas pus, se fasiá un missant sang e li diguèt :

- Escota, cal que me digas de qué s'es passat per aquel ostal, e de qué i a.

Alara l'òme li diguèt. Li diguèt :

- *Voilà*, aquò's un òme que m'a fach aquel *cadeau*, mès deu venir *sens dobla*. Aquò serà la setmana que ven e va me pausar tres questions. Va me demandar cossí s'apèla e quant de temps n'i a que passa dins aquel bòsc e cossí s'apèla son caval. E cossí vòls que li responde ? Coneissi pas res.

La femna li diguèt :

- Te fagues pas de bila. Daissa me far e puèi [pi] tot s'arengarà.

Se'n va a l'ostal prene la topina de mèu, i s'i planta dedins a se va rotlar dins de matelàs de plumas. Alara aquelas plumas s'èran coladas las unas a l'envèrs e las autras a l'adreit. E enfin aquò..., aquò fasiá una dròla de bèstia. E se'n va ailà, e va copar un pòrre, un pòrre florit e lo se met en guisa de coeta e se'n va dins lo bòsc. E se passejava dins lo camin del bòsc quand tot d'un còp arriba un cavalièr polit. Diguèt :

-*Voilà* un ostal.

Alara lo chaval prenguèt paur. Alara lo tipe se metèt a dire :

- E ! Ò Archibal, Archibal.

On va recommencer.

Un còp i aviá un òme qu'èra paure. Aviá pas cap d'ostal ni res, e s'èra maridat e sabíá pas d'ont menar la femna. E trobèt un tipe que li diguèt :

- Ieu se vòls, te farai far un ostal, l'auràs per deman. Mès dins trente ans vendrai e caldrà que me responde a tres questions. Caldrà que me digas lo nom de mon chaval, cossí ieu m'apèli e quant de temps n'i a que passi dins aquel bòsc. E si respondes *bien*, l'ostal serà teu e se sabes pas respondre, ieu te prendrai. E lo tipe diguèt :

- Ò ! Trente ans, aquò's luènh aquela affaire. Vòli ben, vòli ben.

Anèron abitar aquel ostal. La femna veguèt ben que s'èra passat quicòm per çò que sabíá qu'aviá pas d'argent, e per bastir coma aquò, èra impossible. Mas diguèt pas res. Laissèt far. *Puis*, trente ans passèron, passèron viste e son òme manjava pas pus, deperissiá e li diguèt :

- Escota, cal que me digas çò que s'es passat e se s'es passat quicòm amb aquel ostal, puèi tu te fas de bila, e cal saber de qué s'es passat.

Alara o li diguèt. Li diguèt :

- *Voilà*. Sabi pas de qu'es aquel òme, mès deu venir e aquò serà la setmana que ven per çò que... Aquò s'aprocha. E me li caldrà respondre a tres questions : saber lo nom de son chaval, quant de temps passa per aquel bòsc e cossí s'apèla. Cossí vòls que li reponde ? Coneissi pas res ieu.

E li diguèt :

- Laisse far. Laisse me far, m'arenjarai.

E se'n va a l'ostal, pren una topina de mèu e se planta dedins e en sortent se met dins una..., dins un matelàs de plumas e aquò fasiá una dròla de bèstia. De plumas viradas a l'envèrs, d'autres a l'adrech e se'n va. Alara còpa un pòrre en flor e se met un pòrre coma coeta e voilà que se'n va dins lo camin del bòsc. Tot d'un còp, vei arribar aquel cavalier. Li diguèt :

- Tè, aquò deu èstre aquò.

E lo chaval prenguèt paur. Alara l'òme diguèt :

- Archival ! Archival !

Alara diguèt :

- Bòn, lo chaval s'apèla Archival.

Bòn, bòn. E lo calmèt e puèi en vesent aquela bèstia, coma n'aviá pas jamai vista cap coma aquò, se metèt a dire :

- Ò ! Foi d'Archibal ! Foi de Lucifer, ai pas jamai vist aquò ! Aquò fa 50 000 ans que passe per aquel bòsc e jamai ai pas vist aquò.

Bòn, passa e se'n va. E la femna [...] tròta a l'ostal e diguèt a l'òme.

- Voilà. El, s'apèla Lucifèr, lo chaval s'apèla Archival, e i a mai de 50 000 ans que passa per aquel bòsc. As pas qu'a te debrolhar amb aquò.

Arribèt, li diguèt :

- Alara, cossí m'apèli ?

- E ben, vos apelatz Lucifèr.

- A ! E quant de temps i a que passi per aquel bòsc ?

- Ò ! aquò fa mai de 50 000 ans.

- A ! E cossí s'apèla mon chaval ?

- A ! S'apèla Archival.

- A ! Aquela bèstia de la coeta verda.

Eh ! il avait compris que c'était la femme du type qui l'avait... Et voilà, celui-là est fini.